

3) odtworzenia treści księgi stanu cywilnego — do urzędu stanu cywilnego, który byłby właściwy do przechowywania tej księgi;

4) ustalenia treści aktu stanu cywilnego — do urzędu stanu cywilnego miejsca zamieszkania wnioskodawcy, a jeżeli wnioskodawca mieszka za granicą — do urzędu stanu cywilnego ostatniego miejsca zamieszkania wnioskodawcy w kraju; w braku takiego miejsca — do Urzędu Stanu Cywilnego Warszawa-Śródmieście. Gdy wnioskodawcą jest urząd zagraniczny PRL, odpis decyzji przesyła się również do Urzędu Stanu Cywilnego Warszawa-Śródmieście. W razie gdy miejsce zamieszkania wnioskodawcy znajduje się (znajdowało się) na terenie gromady lub osiedla, odpis decyzji przesyła się do urzędu stanu cywilnego w mieście stanowiącym siedzibę prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Przesłanie odpisów decyzji powinno nastąpić w terminie 7 dni od uprawomocnienia się decyzji.

§ 4. 1. Urzędy stanu cywilnego zawiadamiają o sporządzonych przez siebie aktach, przyjętych oświadczeniach i dokonanych na marginesie aktów wzmiankach dodatkowych te urzędy stanu cywilnego, które poprzednio sporządziły akta stanu cywilnego dotyczące tych samych osób.

2. Przesłanie zawiadomień (ust. 1) powinno nastąpić w terminie 7 dni po sporządzeniu aktu stanu cywilnego, przyjęciu oświadczenia lub po dokonaniu wzmianki dodatkowej.

§ 5. Do przesłania odpisu orzeczenia (§ 1) lub odpisu decyzji (§ 3) obowiązany jest sąd lub prezydium rady narodowej, które orzekały w pierwszej instancji.

§ 6. 1. Odpisy prawomocnych orzeczeń sądowych o uznaniu za zmarłego, o stwierdzeniu zgonu i o ustaleniu treści aktu stanu cywilnego oraz odpisy prawomocnych orzeczeń władzy opiekuńczej w sprawie aktów urodzenia dzieci nieznanymi rodziców stanowią podstawę do sporządzenia aktów stanu cywilnego.

2. Odpisy prawomocnych orzeczeń sądowych i orzeczeń władzy opiekuńczej, o których mowa w niniejszym zarządzeniu, a nie wymienionych w ust. 1, odpisy aktów notarialnych (§ 2) oraz odpisy prawomocnych decyzji prezydiów rad narodowych (§ 3) stanowią podstawę do dokonania na marginesach aktów stanu cywilnego wzmianek dodatkowych lub przypisków pod aktami.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1616

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 listopada 1955 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie współpracy z wyższymi szkołami ekonomicznymi.

Na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 oraz z 1951 r. Nr 25, poz. 185 i Nr 51, poz. 364) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisowi § 9 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1954 r. w sprawie współpracy z wyższymi szkołami ekonomicznymi (Monitor Polski Nr A-19, poz. 332) nadaje się następujące brzmienie:

„2. Zezwoleń na korzystanie z materiałów służbowych komórek organizacyjnych Ministerstwa Finansów, wydziałów finansowych prezydiów rad narodowych oraz jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Finansów z wyjątkiem ban-

ków i Państwowego Zakładu Ubezpieczeń udziela dyrektor Gabinetu Ministra w porozumieniu z kierownictwem właściwych komórek organizacyjnych Ministerstwa Finansów. Do udzielania zezwoleń na korzystanie z materiałów służbowych Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S. A., Banku Polska Kasa Opieki S. A. i gminnych kas spółdzielczych upoważniony jest Prezes Narodowego Banku Polskiego. Zezwoleń takich w odniesieniu do materiałów pozostałych banków udzielają we własnym zakresie dyrektorzy tych banków, a w odniesieniu do Państwowego Zakładu Ubezpieczeń — dyrektor Państwowego Zakładu Ubezpieczeń”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

1617

ZARZĄDZENIE MINISTRA HUTNICTWA

z dnia 7 grudnia 1955 r.

w sprawie zatwierdzenia i wprowadzenia „Zracjonalizowanego programu produkcji wyrobów metalowych”.

Na podstawie ustawy z dnia 15 lutego 1952 r. w sprawie organizacji władz naczelných w dziedzinie przemysłu ciężkiego (Dz. U. Nr 11, poz. 67), w celu zwiększenia zdolności produkcyjnych zakładów przemysłu wyrobów metalowych oraz uzyskania oszczędności wyższych gatunków stali i metali nieżelaznych stosowanych przy tej produkcji, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się jako obowiązujący „Zracjonalizowany program produkcji wyrobów metalowych”, zwany dalej „programem”. Program został wydany w formie oddzielnej broszury.

2. Program obejmuje następujące wyroby metalowe:

1) Branża IV — Druty i wyroby z drutu:

- a) druty,
- b) liny druciane,
- c) siatki druciane,
- d) gwoździe,
- e) łańcuchy,
- f) inne wyroby z drutu.

- 2) Branża V — Wyroby śrubowe:
 - a) prasowane,
 - b) toczone,
 - c) do nawierzchni kolejowej,
 - d) ciężkiego osprzętu teletechnicznego.
- 3) Branża VI — Artykuły podkownicze i czarne narzędzia:
 - a) artykuły podkownicze,
 - b) młoty i młotki,
 - c) narzędzia gospodarcze,
 - d) okucia do butów.

§ 2. 1. Program oparty jest na normach ustalanych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. W przypadku braku określenia normy w części szczegółowej programu przyjąć należy, że wyrób dostarczany jest czasowo według warunków określonych w cennikach lub katalogach.

§ 3. Wyroby metalowe objęte programem dzielą się na 2 kategorie:

- 1) kategoria „A” — wyroby zalecane do powszechnego użytku,
- 2) kategoria „B” — wyroby nie zalecane do powszechnego użytku — wymiary ujęte w nawiasie.

§ 4. W programie określone są minimalne ilości wysyłkowe dla poszczególnych kategorii wyrobów metalowych.

§ 5. Wnioski w sprawie produkcji wyrobów nie objętych programem oraz w sprawie zmniejszenia minimalnych ilości

określonych w programie centralne zarządy (jednostki równorzędne) nadzorujące odbiorców składają w Biurze Zbytu Wyrobów Metalowych w Bytomiu z odpowiednim uzasadnieniem techniczno-ekonomicznym.

§ 6. Wnioski w sprawie zmian programu oraz w sprawie udzielenia zezwoleń na zamawianie wyrobów kategorii „B” w ilościach mniejszych od minimalnych i wyrobów nie objętych programem rozpatruje komisja opiniodawcza powołana odrębnym zarządzeniem.

§ 7. Centralny Zarząd Zbytu Stali oraz wszystkie przez niego nadzorowane jednostki zbytu powiadomią odbiorców o ekonomicznych zaletach zamawiania w jak najszerszym zakresie wyrobów kategorii „A”. Jednostki zbytu zobowiązane są do koncentrowania w swoich magazynach maksymalnych zapasów wyrobów kategorii „A” w granicach określonych normatywami dla szybkiego zaopatrywania odbiorców.

§ 8. Tryb składania i wykonania zamówień na wyroby metalowe określi zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, wydane na podstawie dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w odniesieniu do zamówień złożonych na okresy dostaw począwszy od II kwartału 1956 r. włącznie.

Minister Hutnictwa: w z. St. Pierzynka

1618

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 1 grudnia 1955 r.

w sprawie trybu i warunków uruchamiania oraz zasad prowadzenia bufetów przyzakładowych i studenckich.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Zarządzenie dotyczy bufetów prowadzonych przy zakładach pracy (bufetów przyzakładowych) oraz przy szkołach wyższych (bufetów studenckich).

2. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o wydziałach handlu bez bliższego określenia, rozumie się przez to wydziały handlu prezydiów właściwych powiatowych rad narodowych i miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty, a na obszarze m. st. Warszawy i m. Łodzi — oddziały handlu prezydiów dzielnicowych rad narodowych.

3. Przepisy dotyczące prezydiów wojewódzkich rad narodowych odnoszą się również do Prezydiów Rad Narodowych w m. st. Warszawie i m. Łodzi.

II. Uruchamianie.

§ 2. 1. Bufety przyzakładowe powinny być uruchamiane zgodnie z narodowym planem gospodarczym.

2. Wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych przesyłają do właściwych wydziałów handlu (§ 1 ust. 2) powiatowe (miejskie, dzielnicowe) harmonogramy uruchamiania bufetów określonych w ust. 1.

3. Harmonogramy, o których mowa w ust. 2, stanowią wycinki z wojewódzkich harmonogramów uruchamiania bufetów; harmonogramy te wydziały handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych otrzymują z zainteresowanych ministerstw (centralnych urzędów) po uchwaleniu narodowego planu gospodarczego.

§ 3. 1. Uruchomienie bufetu przyzakładowego nie objętego narodowym planem gospodarczym może nastąpić po uzyskaniu zgody Ministerstwa Handlu Wewnętrznego (Departament Żywności Zbiorowej) na wniosek zainteresowanego zakładu pracy, zaopiniowany przez właściwe ministerstwo (centralny urząd).

2. We wniosku oprócz uzasadnienia potrzeby uruchomienia bufetu należy podać następujące dane:

- 1) wielkość powierzchni lokalu wraz z opisem urządzeń oraz zasadniczego wyposażenia w sprzęt,
- 2) zamierzony termin uruchomienia bufetu,
- 3) przewidzianą liczbę konsumentów,
- 4) jednostkę, która ma prowadzić bufet.

§ 4. 1. Rozpoczęcie działalności bufetów przyzakładowych może nastąpić po uzyskaniu zgody wydziału handlu. Wzór decyzji w tym przedmiocie stanowi załącznik nr 1 do zarządzenia.

2. W celu uzyskania zgody na rozpoczęcie działalności bufetu przyzakładowego, przewidzianego w narodowym planie gospodarczym, zainteresowany zakład pracy powinien wystą-